

TURNOVER

Een vijfdelige serie van ultrakorte verhalen,
exclusief geschreven door Karin Amatmoekrim voor Turnover

Niet Amy

Even voorstellen; haar naam was Amy. Eigenlijk Amanda, maar de mensen die haar kenden noemden haar Amy. Dat vond ze prima, niet in de laatste plaats omdat een van haar favoriete artiesten dezelfde voornaam droeg. Het was een zangeres met een inktzwarte ziel en de gekwelde oogopslag van een dichter. En hoe kinderachtig de heimelijke vergelijking ook was, ze had er altijd veel plezier aan ondervonden om dezelfde naam te dragen. Tot haar naamgenoot zich dooddronk, natuurlijk. Maar toen kon ze al niet meer terug naar haar volledige naam, en zou ze waarschijnlijk altijd Amy blijven, naar de vrouw die alles had en alsnog niet gelukkig was.

Deze Amy, in haar appartement aan een drukke straat in het centrum van een wereldstad, was de dertig net gepasseerd, had het geluk een handvol grote liefdes te hebben gekend en de pech die ene hele grote, die ene die zou blijven hangen, nog niet tegen het lijf te zijn gelopen. Maar ze had goede hoop, en was daarom niet per se ongelukkig.

Ze was een kunstenaar, een vrouw die zich alleen in haar kunst werkelijk thuis voelde. Soms, tijdens het tekenen, kon ze vergeten waar haar potlood begon en waar zij eindigde. De wereld bestond pas wanneer zij hem op papier vorm gaf. Het was het mooiste gevoel ter wereld. Mooier dan de liefde. Mooier dan kinderen, hoewel ze daar eigenlijk geen idee van had, want ze was geen moeder en zou dat voorlopig ook niet worden – zie de pech en de hele grote liefde. Haar werk was waarvoor ze leefde. Ze voelde dat het waar was, maar sprak het desalniettemin niet uit tegen anderen. Het was niet sympathiek om je werk voorop te stellen. Mensen wilden weten wie je was, wat jou uniek maakte. En dan moest je iets zeggen over een gezonde geest in een gezond lichaam, en over hoe je de wereld beter wilde maken, of het belang van genieten en het leven met diepe teugen in te nemen. Alles kon je zeggen, als mensen je beter wilden leren kennen. Behalve dat je leefde voor je kunst. Dat was vreemd, en pretentieus bovendien. Toch voelde ze diep van binnen dat het een waarheid was. Althans, een waarheid voor haar.

Met haar kunst, was ook de stad onlosmakelijk met haar verbonden. In haar werk was de aanwezigheid van die stad voelbaar. Ze tekende de bewoners in hun persoonlijke omgeving, in hun constante zoektocht naar eigenheid. Op die tekeningen ademde de stad op de achtergrond, als een groot, slapend monster.

Hij was een dreiging voor sommigen. Hij verslond degenen die de drukte en het tempo niet aankonden. Anderen waren net als hij, en die liet hij begaan. En dan waren er mensen als Amy. Mensen die dicht op de stad leefden, hem ongemerkt gadesloegen. Mensen die zich in zijn huid vastbeten, als parasieten in de stekelige vacht van een dier. Mensen die zich stil wisten te houden, en wisten hoe ze moesten kijken. Op dagen als deze voelde ze het al bij het ontwaken; het was een stille dag. Een dag om verhalen op te vangen.

Na het douchen, na het aankleden, na het drinken van een beker filterkoffie, stapte ze de straat op, haar haar in een snelle knot, haar wandelschoenen aan, en haar schetsblok – het was een nieuwe met lege, witte pagina's waarvan een heerlijke belofte uitging. Ze schoot een ruime wollen jas aan, degene die haar deed denken aan een omhelzing en haar het gevoel gaf thuis te zijn, zelfs wanneer ze buiten was. Het oude blik met tekenpotloden stak ze in de jaszak, en van tijd tot tijd, tijdens het wandelen, liet ze haar hand erover gaan, hoe het daar lag, gevat in de stugge stof van haar jas, het koele metaal met de vertrouwde butsen en krassen. Oud, gedeukt, waardeloos maar geliefd.

De vergankelijkheid van alles. De vergankelijkheid van vooral dat wat het kostbaarst is. Een tevreden soort weemoed kwam in haar op, en vervloog even snel toen ze haar straat uitliep. Ze liet zichzelf achter. De stad riep.